

Kommunerne og navnlig de trængende Kommuner til Hjælp fra Statskassens Side. Men efterhaanden som vi behandlede disse Forslag, blev den Hjælp, der var tiltænkt Kommunerne, noget indskrænket. Det sidste Lovforslag om dette Spørgsmaal, vi behandlede her i Rigsdagen, gik, da det blev forelagt, ud paa at bevilge 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Kommunerne. Da Forslaget forelaa til endelig Vedtagelse, havde man reduceret dette Tilskud med 1 Mill., saaledes at den nuværende Lov indeholder Bestemmelser om at fordele mellem samtlige Kommuner her i Landet 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Kravet om at komme Kommunerne til Hjælp er jo et ganske naturligt Krav. Kommunernes Udgifter stige i Aarens Løb mere og mere, og i adskillige Kommuner er man kommen op paa ret store Skattebeløb. Skattebyrderne ere jo ikke — i hvert Fald ikke for deres Vedkommende, som kun have ringe Evne til at bære Byrderne — blevne mindre, siden vi fik Skattelovene. I det hele taget var det saa langt fra, at Skattelovene af 1903 egentlig hjalp de smaa i Kommunerne. I adskillige af de Kommuner, hvor jeg har haft Lejlighed til at se Skattelovens Virkninger, blev Forholdet tværtimod det, at en hel Del velstillede Mennesker fik en mindre Skat, end de hidtil havde betalt, medens det omvendte blev Tilfældet med en Mængde Smaafolk, idet disse efter Skattelovens Gennemførelse kom til at betale en højere Skat til Kommunen, end de hidtil havde svaret.

Efter den Motivering, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gav, har jeg faaet den Opfattelse, at det var hans Hensigt at ramme Kapitalisterne, at ramme dem med de store Formuer og de store Indkomster, saaledes at det i højere Grad blev dem, der kom til at bære Byrderne i Kommunerne, eller rettere sagt, at man i de Kommuner, hvor der ikke fandtes saadanne Kapitalister, søgte at hjælpe gennem Statskassen, medens man unddrog de Kommuner, hvor saadanne Kapitalister findes, Statskassens Hjælp, hvorved man vilde komme til at paalægge dem en noget forøget Skat. Men her maa vi jo huske paa adskillige Ting, som den ærede Ordfører ikke har taget med i Betragtning, først og fremmest dette, at fordi der bor adskillige Kapitalister i en Kommune, er det jo ikke givet, at Kommunen ikke har store Byrder. Tværtimod er det meget ofte saaledes, at i Kapitalisternes Kølvand følge meget store Byrder

for Kommunen, f. Eks. ved store Fabrikvirksomheder. Vi kende det for øvrigt saa godt i nogle af de 8 Kommuner, som den ærede Ordfører omtalte, f. Eks. i den Kommune, jeg selv tilhører. Det er meget rigtigt, at vi have en Del meget velstillede Folk boende ude i den Kommune, Folk, der ere Skatteydere til den, men vi have samtidig en Mængde store Fabrikvirksomheder med en Mængde Arbejdere, der paaføre Kommunen Udgifter bl. a. til Skolevæsen, og naar disse Arbejdere blive gamle og have slidt sig op i Kapitalisternes Tjeneste og ikke kunne mere, maa de forsørges gennem det offentlige, enten gennem Alderdomsunderstøttelse, hvad der heldigvis bliver mere og mere almindeligt, eller gennem Fattigvæsenet, eller de maa hjælpes gennem Hjælpekasserne.

Men dernæst maa det i denne Forbindelse tages i Betragtning, at vi ikke staa frit i Kommunerne med Hensyn til, hvorledes vi ville beskatte disse Kapitalister. Tværtimod: efter Loven af 1903, der indsatte Bestemmelserne om Statstilskud til Kommunen, blev der ogsaa sat en Grænse, vi ikke tidligere have kendt, for vor Ret til at beskatte disse Kapitalister. Jeg begyndte med at sige, at Lovens Virkninger mange Steder havde været den, at de mere bemidlede kom til at betale mindre Skat, og at de mindre bemidlede kom til at betale større Skat. Saa kan det jo ikke hjælpe, at vi ude i Kommunerne have en stor Del Mennesker med store Indkomster, naar vi ikke kunne ramme dem, uden at vi samtidig komme til at ramme de smaa Indtægter meget føleligt. Men man har jo ikke nøjedes med denne Grænse, som gennem den kommunale Skattelov blev sat i Retning af vor Frihed til at beskatte Indtægterne i Kommunerne, men vi have baade i de 8 Kommuner ude omkring København og for øvrigt i alle vore Købstadkommuner (Uro i Salen) . . .

Formanden: Jeg maa anmode ærede Medlemmer om at undlade at forstyrre Taleren ved højrestet Samtale her i Salen.

Wilmann: Vi have haft en Bremse, der har virket fuldt saa stærkt, og det er den Skattegrænse, der findes her i København, og som københavnske Repræsentanter, da Skattelovene var til Behandling her, meget energisk kritiserede og gjorde, hvad de kunde, for at faa forandret.